

0925 – 25. september

La deg ikke overvinne av det onde, men overvinn det onde med det gode!

Rom 12: 21.

Ser vi disse ordene i sammenheng med verset foran, synes meningen først og fremst å være denne: La ikke din uvenns ondskap overvinne deg, så du også blir ond. Men overvinn isteden hans ondskap med en strøm av kjærlighet fra deg. Slik at du forvandler ham til din venn.

Men først og fremst er det da nødvendig at du har lært å overvinne ditt eget hjertes ondskap, så ikke dette får overmakt over den tilgivende kjærligheten. Den som sitter fast i hat og hevnløst, har blitt «overvunnet av det onde», og det av et dobbelt onde.

Det onde i hans uvenns hjerte og det onde i hans eget hjerte har slått seg sammen for å friste ham til hat og hevnløst. Og når han forsvarer og unnskylder sin egen ondskap, og ikke vil forlate, elske og gjøre godt mot sin neste, da har de seiret over ham.

Når du er overvunnet av det onde, da er du også på en måte dobbelt ulykkelig. Ikke nok med at hjertet ditt preges av hat og uvennskap mot et medmenneske, som fra før i seg selv er i en ulykkelig og fredløs tilstand. Men du er også på grunn av det samme hatet og uforsonligheten utestengt fra Guds nåde og vennskap.

For vår Herre Kristus har tydelig uttalt: «Dersom ikke hver éneste en av dere av hjertet forlater sin bror hans overtredelser, da skal heller ikke deres Far forlate dere deres overtredelser».

Det har derfor den aller største betydning at vi ikke lar oss overvinne av det onde og blir sittende fast i hat og uforsonlighet. Ja, det er altså helt nødvendig hvis vi skal bli frelst.

Det er et helt spesielt forhold i denne ondskaper med hatet. Det vitner nemlig om hvordan ditt hjertes forhold er til Gud, til synden og nåden. For bare du sier du ikke kan forlate et bestemt menneske, så sier du samtidig at du kan selv unnvære Guds nåde og Guds forlatelse av dine synder. Ja, du kan selv unnvære frelse og evig liv.

Hvis du derimot klart kjenner din egen synd, og Guds nåde virkelig er uunnværlig for deg, da kan du selv forlate de aller største urettferdigheter som påføres deg.

Kan du ikke det, så be Gud forbarme seg over deg og vekke deg opp, så du ser både dine synder og Guds dyrebare nåde. Da vil du kunne forlate hva som helst, og ikke la deg overvinne av dette dødelige ondet; det uforsonlige hatet.

Men overvinn det onde med det gode. Dette betyr framfor alt å overvinne din uvenns ondskap med en strøm av kjærlighet og hjelpsomhet mot ham. På et hardt ord gir du et mykt svar. Slik demper du harmen. Et uvennlig blikk møter du med et varmt og vennlig åsyn.

Når du får høre at en nabo har sagt noe ondt om deg, skal du fortelle noe godt du vet om ham. Så kanskje han også får høre dette, og forholdet kan forvandles til vennskap. Når han avslår å gi deg den hjelpen du trenger, pass da du på å få gitt ham en hjelp som han kan trenge o. s. v.

På denne måten «overvinnes det onde med det gode». Det blir en konstant drakamp mellom din uvenns ondskap og din egen tålmodighet, din kjærlighet og hjelpsomhet. Pass da på at ikke det gode hos deg bukker under, men tvert imot overvinner uvennens ondskap.

Og blir bare ikke det gode hos deg overvunnet, men du alltid får fortsette i kjærlighet og hjelpsomhet, vil nok din uvenns ondskap i de fleste tilfeller bli overvunnet.

Men om så det ikke skjer, har du likevel overvunnet det farligste ondet når du har overvunnet ditt eget hjerte og bevart kjærligheten. Men også dette ondet, det som rører seg i ditt eget hjerte, kan også bare overvinnes gjennom en annens godhet: Nåden i Guds hjerte.

Kjemper du bare i egen kraft mot ditt hjertes ondskap, blir du snart overvunnet. Men hvis Guds store kjærlighet, som forlater alle dine synder, blir åpenbart for hjertet ditt, og alltid får bestemme der, da vil du også alltid bli drevet til omsorgens kjærlighet mot din neste. Og da er det i dypeste forstand skjedd i ditt eget liv at «det onde er overvunnet med det gode».

Slik er de kristnes kamper og seirer. Verden kaller det å seire når den har kunnet hevne seg mot en fiende. Men i Kristi rike består seieren i at en ikke hevner seg, men overvinner sin trang til å ta hevn.

De kristne strir først og fremst mot sin egen ondskap. Å nedkjempe den er deres største seier. Men også når de strir mot andres ondskap, er det kjærlighet og hjelpsomhet de bruker for å bekjempe den.

Måtte Gud med sin store og evige kjærlighet mer og mer oppgløde oss til denne kampen – å «overvinne det onde med det gode»!